

Arrest

nr. 198 679 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 november 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse neef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 mei 2017 een beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd

met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bijlage 20, die verzoekster op 29 mei 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.11.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.11.2016 gezinshereniging aan met haar neef, zijnde dhr. B.S. [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verklaring van lidmaatschap (Christelijke Mutualiteit) dd. 19.05.2016 waaruit blijkt dat betrokkene niet verzekert is.

- Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016 n° 11332/2016 dd. 20.12.2016 : dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Fiche de renseignements n°11332/2016 dd. 20.12.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen belastingen op inkomsten hoeft te betalen nog op eigendommen.

- Certificat administratif n°2207/2016 dd. 19.12.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. Echter, er worden geen documenten voorgelegd die dit attest kunnen staven.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie- persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene ook in België niet op het adres van de referentiepersoon woon- achtig is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1,2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) "aangevuld door mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313)", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

"[...] Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan.

Verzoekster deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij zich in die situatie herkende.

Zij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn schoonzus en zij toonde aan ten laste te zijn van haar neef. Zij kreeg in plaats van de verwachte positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn — met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoekster heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' aangetoond.

2.

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. " (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort.

Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

De geleverde stukken worden door gedaagde beoordeeld als onvoldoende daar er niet kan worden onderzocht of het gaat om een werkelijke tenlasteneming.. .

Verzoekster verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, namelijk de artikels

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend⁹ familielid voort uit een feitelijke situatie. die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn eigen hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was³.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd⁴. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep."

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoekster legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3 meer nog er ligt zoals de Commissie in haar mededelingen expliciteert een "attest van familie ten laste" of meer bepaald het "certificat administratif n° 2207/2016 dd. 19.12.2016".

In dat geval mag het gastland niet weigeren het verblijfsrecht te erkennen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de beslissing bevel 20 laat verzoekster niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoekster wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat zij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.[...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bijlage 20 is voorzien van zowel een feitelijke als een juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1,2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van een beoordeling van de voorgelegde stukken geconcludeerd dat niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat haar legaal verblijf is verstreken. Hierbij wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd aangaande de hierin opgenomen elementen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Wat betreft de inhoudelijke kritiek op de motieven, wordt deze kritiek bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Kernbetoog van verzoekster is dat ze met passende middelen het bewijs aanbracht deel uit te maken van het gezin van haar schoonzus en dat zij aangetoond heeft ten laste te zijn van haar neef en dat er sprake is van een “onevenwicht” tussen de voorgelegde bewijsstukken en de beslissing.

2.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

“ (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...).”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen kaderen in de omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Vermits deze bepaling werd omgezet naar Belgisch recht en verzoekster niet aanvoert dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, kan ze niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de richtlijn inroepen. Het middel is in die mate onontvankelijk.

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekster stelt dat zij *“het bewijs [bracht] deel uit te maken van het gezin van zijn schoonzus”*, niet blijkt dat de verblijfsaanvraag die uitmondde in de thans bestreden bijlage 20 tevens werd ingediend in functie van verzoeksters schoonzus. Uit de verblijfsaanvraag, zoals deze zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart heeft geïnitieerd in functie van haar Nederlandse neef. Verzoekster verduidelijkt deze passage in haar verzoekschrift ook geenszins. Zo geeft zij niet aan dat verweerder haar verblijfsaanvraag ten onrechte enkel heeft behandeld ten opzichte van haar neef. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze dit betoog de bijlage 20 aan het wankelen kan brengen.

2.7. De bijlage 20 bekijkt verzoeksters geval vanuit een dubbele invalshoek. Enerzijds vanuit het oogpunt van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon (a) en anderzijds vanuit het oogpunt van het ten laste zijn van de referentiepersoon (b). Het volstaat dat één van deze twee motieven aan het wankelen wordt gebracht, opdat dit aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bijlage 20.

2.8. Voor wat betreft (a) brengt verzoekster niets in tegen de bijlage 20 waar hierin wordt gesteld:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie- persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene ook in België niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.”

Deze vaststelling blijft derhalve overeind.

2.9. Voor wat betreft (b), dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niets in concreto inbrengt tegen de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoekster aangebrachte stukken op grond waarvan ze tot de conclusie komt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

2.10 Waar verzoekster aangeeft dat zij – in overeenstemming met artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en de door haar aangehaalde mededeling van de Commissie – met de meest passende middelen de feitelijke situatie van *“ten laste zijn van de Unieburger”* heeft aangetoond, wijst de Raad erop dat het gegeven dat ter zake een vrije bewijsvoering geldt, nog niet impliceert dat verweerder ertoe zou zijn gehouden elk overgemaakt bewijsstuk te weerhouden. Het komt verweerder nog steeds toe een beoordeling te maken van de overgemaakte stukken. In de bijlage 20 werd omtrent al de overgemaakte stukken gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard. In deze doet verzoekster niet meer dan poneren dat het voorgelegde *“certificat administratif n°2207/2016”*, een duidelijk bewijsstuk uitmaakt van het gegeven dat de referentiepersoon haar financieel ondersteunde. Verzoekster gaat geenszins in op de reden waarom verweerder voormeld certificaat niet aanvaardt als afdoende bewijs, met name omdat dit niet wordt ondersteund met bijkomende documenten die het attest kunnen staven. Verzoekster blijft dan ook in gebreke voldoende concreet aan te tonen waarom verweerder niet kon vereisen dat het certificaat bijkomende documenten ter staving behoeft. Het komt niet aan de Raad toe dit in de plaats van verzoekster te gaan concretiseren.

2.11. De door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoekster aangebrachte stukken op grond waarvan ze tot de conclusie komt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijft derhalve ook overeind.

2.12. Het louter op algemene wijze citeren uit een mededeling van de Commissie en zonder meer stellen dat *“toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, enkel [kan] geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met artikel 47/1 Vreemdelingenwet”*, het poneren dat er sprake is van een ongeoorloofde uitbreiding van de voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn en het aanvoelen dat de bijlage 20 getuigt van een onevenwicht, kunnen ten slotte de bijlage 20 bezwaarlijk aan het wankelen te brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA